

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

εἰς τοὺς γάμους ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ Π.

Δικατετράστιχον

Ἐγείρομαι εἰς πρόποσιν. Ἄν καὶ ποτὲ μὴ πίνων,
οὐχ ἦττον ὅμως πρόθυμος λαμβάνω τὸ ποτήριον.
Ἐν αἴσθημα κυκλοφορεῖ ἐντός μου μεθυστήριον.
Θερμαίνει τὴν καρδίαν μου χαρὰ ὑπὲρ τὸν οἶνον.

Τοῖς νεονύμφοις φέρομεν εὐχῶν ἑκατομμύριον,
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων τῶν γηίνων,
καὶ ἔρωτα ἀγήρατον, τὸ πρῶτον ἐξ ἐκείνων,
πρὸς ὃ οὐδέν ἐστι χρυσὸς, ἀδάμας καὶ ἀργύριον.

Εὐδαίμων νύμφη! Πάντοτε εὐδαίμων, καθὼς ἦτον
ὅτε εἰς τὴν κοσμοῦσάν την στεφάνην τῶν χαρίτων
προσέθηκε τὸν Στέφανον τῆς εὐγενοῦς ζωῆς της!

Εὐδαίμων πῶς ἀπήντησεν ἐπίσης ὁ νυμφίος
τὴν Δέσποιναν τοῦ βίου του· καὶ ὅλος των ὁ βίος
ἔσται χαρὰ εὐήλιος, ἔρως θερμὸς καὶ πίστις.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνάς, ὅπου μυρίζει θύμος,
ἐντὸς κελλίων σκοτεινῶν, ἀλλ' ὅχι ἀκαθάρτων,
ἐζήσαμεν μὲν μὲ τυρὸν ξηρὸν καὶ μαῦρον ἄρτον,
ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, ἐζήσαμεν εὐθύμως.

